

képviselője, gyakran járt ki a tanyákra, beszámolókat tartani. A képviselőházban a közös vámterület ügyét tárgyalták, Babó arról beszélt hát a tanyai magyaroknak. Ezt mondta:

— Ha a közös vámterület megszűnne is, félek, úgy járnánk, mint az a gazda, aki tehenét oda pányvázza a más ember határára és a tehenét innen eszik, tulra tejel és trágyáz.

A hasonlat roppant tetszett a magyaroknak és ugyancsak megéljenztek a követet. Legközelebb, amikor Babó újabb beszámolót tartott, alig hagy felállt az emelvényre, egy zsiros hajú, harsa bajuszu magyar megszólalt:

— Hát nagyságos ur, mostanában hun legel a tehen? Mer' mán ugy vóna jó, ha nekünk tejelne, trágyázna...

Szegedi zászlós bravurja az Erdős-Kárpátokban.

— Nyolc napig az orosz front mögött. —

Orosz harctér, január 14.

A sikeres harcok legfontosabb előjátéka a patrulirozás. Ez az előrenyomuló, vagy visszavonuló ellenség rejtekhelyeinek felderítése.

Ha a harcban levő katona parancsot kap, hogy menjen el felderítő szolgálatra, akkor számolnia kell neki a legrosszabbakkal, el kell készülnie lennie a halálra, a sebesülésre, sőt ami felelősségteljes, de legenyhébb: a fogságra is.

A kiinduló patrul érzékeny bucsut vesz bajtársaitól, üzeneteket, megbízásokat ad arra az esetre, ha valamelyes baj érné őket vállalkozásukban, hogy írják meg haza, hogy így, vagy úgy esett.

A patrul felelősségteljes megbízatást vállal és minden körülmények között megfelel feladatának. Még akkor is, ha elfogják őket. Ha nem térnek vissza, a mögöttes csapatost tudja, hogy az ellenség kezébe kerültek s a kiküldött irányban nyomul előre. Ha pedig a szerencse kedvez, úgy a patrul fontos jelentéssel vonul vissza.

Ez azonban a vezetéstől, a felderítő csapat vezetőjétől függ. Ha a patrulnak óvatos vezetője van, úgy a felderítés veszély nélkül véghez vihető, ami a későbbi harcokra igen nagy fontossággal lehet.

Jelen cikkemben — úgy vélem — nem leszek érdektelen, ha a patrulirozások közül egy igen izgalmas esetet leírok. Nem leszek érdektelen különösen akkor, amidőn egy derék szegedi fiú: Müller Károly zászlós hősi cselekedetéről akarok beszámolni, ki a 101-ik gyalogezredben teljesít szolgálatot s eredményes felderítései folytán az ezred megbecsülésére szerzett jogot.

Bruszilov orosz tábornok óriási ember- és municiópazarlással megindított nyári offenzívája hamarabb befagyott, mint ezt hittük volna. A bukovinai frontot ezredünknek kellett átvenni és új állásokat foglalni.

Ilyen körülmények között vonultunk fel az Erdős-Kárpátok embertől sohasem járt helyeire.

Amikor századunk felért egy ezer méternél magasabb hegyre, parancsot kapott, hogy az ellenséget meg kell keresni és állást kell vele szemben foglalni.

A fontos feladat büszkeségünkre szolgált. Bár tudatában voltunk feladatunk nehézségeinek, mégis teljesíteni kellett a fontos parancsot.

A századparancsnok maga köré gyűjti századát, kérdést intéz, hogy ki vállalkozik önként arra a fontos feladatra, hogy felkutassa az előttünk levő beláthatatlan sűrű erdőséget? Ekkor lépett elő Müller zászlós és szakaszával önként vállalkozott a felderítő szolgálatra. Átvette a századparancsnok utasításait, szakaszát kioktatta, azután elindult a járhatatlan, sűrű erdőben, amelyben az előrejutást a

napok óta szakadó eső, a feneketlen nagy sár még nehezebbé tett.

Három napon keresztül barangolt a rengetek őserdőben, míg végre az erdőből kiérve egy kis falu határában ráakadt az ellenséges orosz csapatokra.

Az oroszok erősítést vártak, hogy még aznap előrenyomuljanak s támadást intézzenek ellenünk.

De a patrul nem vesztve el lélekjelenlétét, várt és figyelte a fejleményeket.

Sűrű sorokban indultak az oroszok ellenünk támadásra. A mindössze harminc-negyven emberből álló kis csapat tehát óriási vakmerőségre szánta el magát, amikor elhatározta, hogy ellenáll a rengeteg erőnek, amíg segítség érkezik. Ugy is tettek. Szorosan az előttük levő onszágut mellett, mintegy kilométernyi hosszúságban 20—30 lépésnyire egymástól elhelyezkedtek. Nyugodt hűdegvérrel várták az oroszok közeledését. Amikor már jó közel jöttek az oroszok, hirtelen sortűzet adtak, majd irtózatossal sebességgel tovább tüzeltek.

Az oroszokra ez váratlanul jött. Minden biztosíték nélkül jöttek előre, de amikor az élelmes patrul óriási tüzelése meglepte őket, a rend megbomlott közöttük, szerte-széjjel szaladtak.

Müller zászlós szakaszával sikerült az óriási tulerőt megtéveszteni. Ekkor ismét más eszméje támadt. A gyülekező oroszok háta mögé került. Azonban nem szállhatott szembe az óriási tulerővel, sőt bujkálnia kellett, hogy el ne fogják őket.

Jelentést küldött századához, hogy az ellenségnek a hátába került, ha idejében érkezik segítség, úgy jó fogást esimálhatnak. A jelentés elment, de sem a segítség nem jött meg, sem a futár nem jött vissza többé.

Egy teljes hétig volt Müller zászlós az oroszok háta mögött. Várta a felmentő erős csapatot, de ez már nem jöhetett, mert az oroszok összefüggő vonalán nem volt meg az a rés, a melyen a jelentést vivő baka átment.

Végre 8 napi teljes elzárás után arra szánta el magát, bármi is történjen, keresztültört az ellenség vonalán.

Bakái bizalommal követték parancsát és megtámadták az oroszokat, akik előlről várták a támadást és ép ellenkező irányból jött. Vakmerő elszántsággal vetették rá magukat Müller és katonái az oroszokra és a terv sikerült. Veszteségük mindössze két ember volt. Két sebesült, de a jó bajtársak őket is hazahozták.

Tizenkét napig tartott Müller zászlós és szakaszának ez a patrulozása. Már mindenki lemondott róluk, mikor egyszerre csak megjelenik a hős szakasz. A század óriási örömmel fogadta az elfogott hűt „földieket”, Müllert pedig a vállukra emelték.

Természetes, hogy ilyen hősi magaviselet

után a patrul sok altisztje és bakája megérdemelt kitüntetésben részesült. Müller zászlóst is felterjesztették kitüntetésre, azon kívül a soron kívüli előléptetése is folyamatban van.

Reisinger József.

A város fölirata a Balkán Akadémiáért.

(Saját tudósítónktól.) A város közgyűlése a múlt év novemberében elhatározta, hogy dr. Cicatricis Lajos főispán vezetésével küldöttségileg fogja kérni a kormányt, hogy a Szegeden felállítandó Balkán Akadémiát államsegéllyel támogassa. A küldöttség, amely a kereskedelmi és kultuszminisztereket keresi fel, egyúttal diszes bőrkötéssel ellátott feliratot nyújt át a két miniszternek. A fölirat a következő:

Kegyelmes Urunk! Magyarország közvéleménye megnyugvással értesült a köztudomásra jutott intézkedésekből, rendeletekből és leiratokból arról, hogy a m. kir. kormány a nemzet hiányzó, valamint a háboruban tönkrement gazdasági erőinek újjászervezését minden rendelkezésre állható erővel megvalósítani szándékozik és Szeged sz. kir. város közönsége áthatva ezen főadat fontosságától, kötelességének ismerte minden téren részt kérni a nagy munkából, másrészt igyekszik fölkatolni a kielégítésre váró hiányokat és előkészíteni az alkalmasnak látszó eszközöket ezek megszüntetésére.

Már a háboru előtt is erősen érezhető volt, de a világháboru még fokozottabb fölismerésére vezetett annak, hogy a magyar kereskedelem, különösen a Kelettel, a Balkán-államokkal való összeköttetésben, nincs a versenyképességhez megkívánt fokon, a minek következménye, hogy a keleti kereskedelemben a szomszédos Magyarország nem foglalja el azt a helyet, amelyet közgazdasága érdekében urálnia kellene és abból a forgalomból, amely a Balkán-államok és a Nyugat között mind élenkebbé fokozódik, Magyarország veszi ki aránylag legkevésbé a részét.

Ennek hátrányai kereskedelmi mérlegünkönél igen kedvezőtlenül jelentkeznek, de egész gazdasági helyzetünk kialakulását is hátrányosan befolyásolják.

Ezen helyzet okait kutatva, megállapítani véljük, hogy a Balkánra irányuló kereskedés lebonyolításához hiányzanak azok a magyar kereskedők, akik a Kelettel való kereskedés útján keressék boldogulásukat és élethivatásukat, hiányzanak pedig azért, mert nincs elég intézményünk, amely erre irányítaná az alkalmasak figyelmét és olyan szakerőket volna hívva kiképezni, akik haladottabb kereskedő népekkel a siker reményében fölvehetnék a versenyt.

Iparunk fejlődésének legelső alapföltétele a piacok biztosítása; ezeket pedig a Nyugat erősebb ipara mellett csak Kelet felé kereshetjük, de eredménnyel csupán az esetben, ha a rohanó élet minden jelenségét figyelemmel kísérve, a kínálkozó alkalmakat, amint annak lehetősége előáll, késedelem nélkül kihasználjuk s ha erre alkalmas és képes közegekkel rendelkezünk.

Ennek fölismerése és méltánylása vezet törvényhatóságunkat azon elhatározáshoz, hogy az állam, valamint a közös érdekek bíró törvényhatóságok és városok hathatós támogatásával oly kereskedelmi főiskolát létesítsen, amely a vázolt földadatokat a kutatás, megfigyelés s az oktatás eszközeivel megvalósítani igyekszik, amely az általános kiművelés mellett főképp a Balkánnal való kereskedelemre nyugati színvonalu versenyképes kereskedőket képezzen.

Alkalmasnak tartjuk Szegedet ily ren-